



ГО ТУЙСЬ



„ГОТУИСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світлана Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.
Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи
Оксани Борис

З М І С Т :

Ми знаємо	2
Записник Марка	3
Сестричка Надя:	
Як Андрійко здобував вмлість астронома?	5
Ніна Мудрик-Мриц, Оксана Тарнав- ська: Осінь (пісня)	11
Однорівняк табору новачок: „ГАЙ ШУМЛЯТЬ”:	16
„ЗОЛОТІ ВОРОТА”	18
Розгадки загадок	21

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУИСЬ” В ЗДА Й КАНАДІ — 3.00 ДОЛЯРИ.

ЗАХІД СОНЦЯ

ЗГОРИ ВТОМЛЕНЕ СОНЦЕ СХОДИЛО,
ЗБОЛІЛИ НІЖКИ В ПОТІК ВМОЧИЛО.
А ПОТІМ ЛИЧКО ЧИСТО ВМИВАЛО,
АЖ ХЛЮСЬ! — ЦІЛІСЬКЕ У ВОДУ ВПАЛО.
А СРІВНИЙ МІСЯЦЬ КІНЦЕМ РІЖКА
ВИТЯГНУВ СОНЦЕ ІЗ ПОТІЧКА.
ВИВІГЛА ЗІРКА, ПООБТИРАЛА,
І НА СПОЧИНОК СОНЦЕ ПОКЛАЛА.
А ВІТРИК НІЖКИ ЩЕ ПРОСУШИВ,
ХМАРКОЮ СОНЦЕ ДО СНУ НАКРИВ.

Подала сестричка Ніна Вересюк.



ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (129)

Жовтень

1967



Мал. Тая Гасцьба



Ми знаємо: листя
З дерев паде знову.
Цей місяць — Пречистій,
Цей місяць — Покрові!

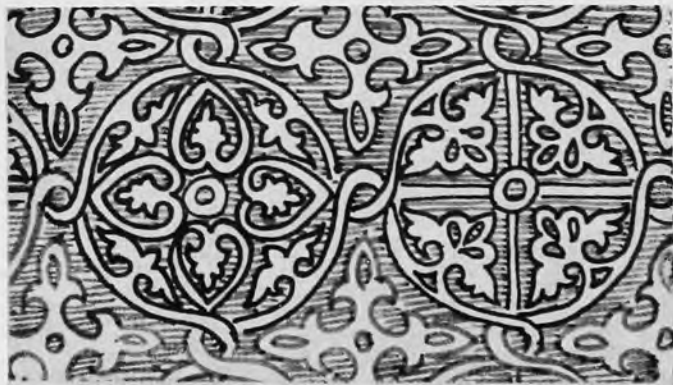
Що в давню годину
У битви водила
І княжу дружину
Й козацькую силу.

Що з Нею Стрільці йшли
У бій, Січові,
Боролись повстанці
Під знам'ям Марії.

Виходила сила
Ворожа напроти —
Марія кріпила,
Щоб мужньо боротись!

Щороку, як листя
З дерев паде знову,
Новацтво благає
Марії Покрову.

На кожную хвилину,
Щоб вчитись, зростати!
Новацтву поможе
Пречистая Мати!





Мал. Оленка Гординська

ЗАПИСНИК МАРКА

День після новацького Свята Книжки.

Я не писав би про це свято, але я прочитав найбільше книжок у всьому гнізді та здобув перше місце у гніздовому змаганні. Всі братчики мене дуже хвалили, а ця сестричка в окулярах казала, що напише до газети про мене. Вони всі дуже розумні і я їх шаную, бо так Мама казала. Але вони трошки і смішні: завіщо мене хвалити, коли читати книжки так присмно? Ось коли я видаю Мамі тістечка з холодильні, то це теж присмно, а ніхто за це не хвалить! А за книжки чомусь хвалять. Я цього ніяк не розумію! Треба буде спитати Тата.

Коли виросту великий, хочу мати дуже багато своїх книжок. Може буду навіть мати свою книгарню, у Львові на Руській вулиці. Бо на тій вулиці жили колись мої батьки. А в цій книгарні буду роздавати людям всі книжки даром.

А може я стану друкарем? Це ще краще: книгар тільки продас, а друкар сам друкує книжки. І я буду щодня друкувати нову книжку.



Ні, я найкраще буду таки письменником! Друкар тільки друкує, а письменник сам пише книжки! Друкар друкує те, що написав письменник, а письменник пише, що сам хоче.



Ось я дістав вчора оцінку „Ц” з рахунків, а в книжці міг би написати про такого хлопця, що діставав завжди „А” та ще з плюсом. Або — Роксана все ще така маленька, а я міг би написати, що вона велика і ходить разом зі мною у школу. А про Лиска я міг би написати, що він замість мене вправляє на фортепіані.

Ну, але поки ще стану письменником, поки це все напишу, час мені самому йти вправляти, і тому кінчаю писати.

Марко



Осінь я люблю — це час щасливий!
Та люблю найбільше з пір усіх:
У садах дозріють груші, сливи,
Яблуко червоне і горіх.

Скільки лиш захочу їх — дістану!
Усміхаються, моргають всі вони.
Як у місті при станку пристану...
Чи не кращий час це від весни?

А найбільше я люблю ще осінь,
Як летять з дерев листки дрібні,
Що книжок ще більше, як і досі,
Прочитаю в ці осінні дні.

Бо найкраще книжечку читати,
Коли дощ у шибку брень! та брень!
Принесе з крамниці книжку Мати,
То читав би — хоч і цілий день!

Прочитаю, знатиму багато,
Братчик похвалить мене при всіх!
Це солодше, ніж разом узяти:
Яблуко і грушку і горіх!

ЯК АНДРІЙКО ЗДОБУВАВ ВМІЛІСТЬ АСТРОНОМА?



Відзначка вмілості астронома.

Одного весняного вечора Андрійко та його брати Zenko й Ромко поверталися з гостини в тітки. Мама й Тато були теж з ними. В авті було голосно, всі жваво розмовляли.

Нараз авто стало підскакувати, неначе в'їхало на каменисту дорогу. Тато швидко загальмував та з'їхав на бік. Він вийшов з авта, щоб поглянути, що сталося, аж тут одно колесо видало голосний звук: шш-шш-шш! — і „сіло”.

Тато виїхав зовсім з дороги в траву та взявся міняти продерту опону. Zenko помагав Татові, бо він найстарший, вже юнак.

На дворі вже зовсім стемніло, на небі зійшло повно зірок. Мама з Андрійком та зовсім малим Ромчиком висіли з авта та почали проходжуватися, бо їм не було чого робити.

Опісля Мама сіла, втомлена, на траву.

— Казку, казку! — попросив її зараз Ромчик.

— Ні, правду! — просив Андрійко.

— А про що? — спитала Мама.

Ромчик не знав, про що він хоче почути, а Андрійко розглянувся довкруги, поглянув на зоряне небо і сказав:

— Прошу щось сказати про зорі!

Мама стала розказувати.

— Вже від найдавніших часів люди цікавилися зорями. Вони й поназивали різно поодинокі зорі, чи групи зір-сузір'я. Зорі були тоді для людей дуже важні, бо показували їм шлях. Тоді не було битих доріг зі знаками та написами, а й компаса в давнину не знали. Коли хто заблудив у лісі чи в степу, ждав ночі, пізнавав по зорях, де північ, а де південь, і мандрував тоді далі.

— А котрі зорі показують південь чи північ? — допитував Андрійко.

Мама поглянула на північ, де саме світила ясно північна зірка.

— Поглянь туди, понад авто, там вгорі одна зірка — ясніша й більша за інші. Це Північна, або Полярна зірка.

— Якби так йти весь час за нею, зайшов би аж на Північний Бігун? — запитав Андрійко.

— О так, куди б не йти, завжди побачиш цю зірку на півночі. — відповіла Мама. — А недалеко від неї сузір'я, що зветься „Великий Віз”. По-англійськи його називають „Великий Черпак”, а часом ще „Велика Ведмедиця”. Мама пояснювала та показувала, але серед безлічі зірок Андрійкові важко було знайти Великий Віз. Тоді Мама витягнула з торбинки олівець та записник і нарисувала, при світлі ручної ліхтарки, як розміщені зірки у Возі.

— Тепер дивіться на Північну зірку, — сказала вона, — від неї вниз знайдете дві зірки, що творять задні колеса Воза.

Але діти таки не могли знайти. Тоді Мама посвітила ліхтаркою вгору.

Сильний промінь світла вказував в одному напрямі, і на його продовженні хлопці побачили справді Великий Віз, з чотирьома колесами-зірками та „дишлем” із трьох зірок. І не лиш Андрійко, але й Ромчик побачив.

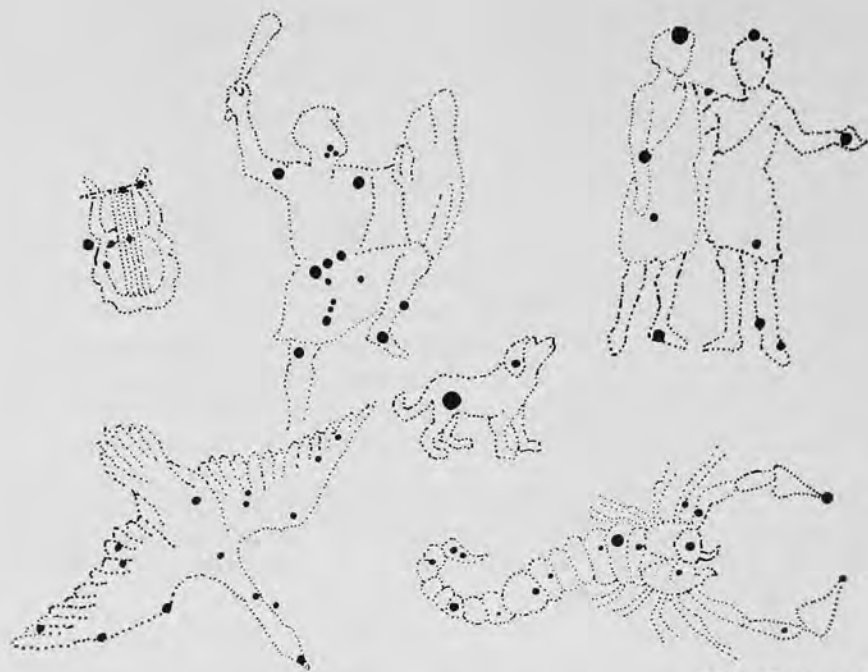
— А що це за така біла смуга через ціле небо? — спитав Андрійко.

— Це Молочна Дорога. Вона складається з мільйонів зір, і деякі куди більші, як наша вся земля, але вони так далеко, що ми бачимо їх, ніби одну смугу. Вона теж показує, де північ, а де південь. В Україні звали її теж Чумацьким Шляхом. Колись давно українські купці-чумаки їздили далеко на південь, аж над Чорне Море, купувати сіль. Коли їхали на південь, Великий Віз був поза ними, а вони їхали в напрямі Чумацького Шляху. Коли хтось жив вблизи Дніпра, міг теж їхати весь час берегом річки, але серед степу, де не було рік, Чумацький Шлях був найкращим дороговказом.

Далі Мама нарисувала в записнику, як виглядає Малий Віз, Великий та Малий Вуж, і хлопці теж легко віднайшли їх, при допомозі світляної „вказівки” з ліхтарки. Час минав швидко, і ось Тато вже направив авто та покликав їх, їхати далі.

В авті вже ніхто й не згадував про гостину в тітки, а тільки про зорі. Це було щось нове для Андрійка. Він хотів вивчити зараз всі сузір'я, але в авті це було неможливе.

Другого дня Андрійко приніс з бібліотеки декілька книжок про зорі. Одна з них мала навіть малюнки різних осіб та звірів, що їх назвами зветься сузір'я. Тому, що книжку треба було незабаром віддати, Андрійко відрисував собі всі сузір'я, що їх можна бачити на пів-



Мал. Братчик Ірко

Сузір'я. На малюнку видно, чому вони називаються такими дивними іменами. Горішній ряд: Ліра, Оріон (це був згідно зі старинними грецькими повір'ями, славний герой), Близнюки. Долишній ряд: Лебідь, Пес, Скорпіон.

нічний півкулі. Бо на південній видно інші сузір'я. Над тими малюнками він працював цілий місяць.

В книжках, що він позичив, писали також про сонце, місяць і планети. Андрійко прочитав це все та багато запам'ятав, бо все було дуже цікаве.

Кожного зоряного вечора він виходив з Мамою, а часом і з Ромчиком, оглядати сузір'я. І кожного вечора знаходив щось нове.

Дуже скоро Андрійко вже не потребував ні книжки, ні рисуноків, бо вмів сам показати всі сузір'я, які видно було з їх городу.

Минула весна, літо та настала осінь. Андрійко пішов до домівки на сходи. На перших сходах всі розказували, що хто робив після табору. Що робили в таборі — про це не треба було розказувати, бо там був весь час їх рій разом з братчиком, і про це кожен знав.

Кожен новак ще кудись їздив після табору та бачив щось цікаве. Андрійко, хоч нікуди не їздив, навчився дуже багато. Коли він став розказувати про зорі, новаци питали й питали його щораз більше, бо всім це було дуже цікаво. Тоді братчик рішив, що від тепер на кожних сходинах Андрійко буде говорити по десять хвилин про зорі. Всі радо погодилися на те.

Андрійко говорив через кількоро сходинок, аж на одних братчик сказав, що вже більше не треба, бо Андрійко вже вів розказати все, що треба знати, щоб здобути вмільсть астронома. І братчик вручив Андрійкові відзначку та посвідку цієї вмільости.

Андрійко хоче далі вчитися про сонце, місяць та зорі, але хіба вже буде купувати книжки, бо в бібліотеці нема ніодної, якої він не читав. До того ж всі ці книжки розпозичали його друзі-новаци з роя „Лисики”, бо вони всі хочуть теж здобути вмільсть астрономів.



ВИМОГИ ВМІЛОСТИ АСТРОНОМА:

1. Новак вміє показати Великий Віз.
2. Знає, як знайти північ за зорями.
3. Вміє показати на небі п'ять сузір'їв та назвати їх.
4. Вміє нарисувати знані сузір'я.
5. Знає, де Чумацький Шлях.
6. Вміє розказати дещо про сонце.
7. Пояснить, чому місяць світить.
8. Розуміє причину затьміння сонця.
9. Назве по черзі всі соняшні планети.



Сузір'я Лева





В. Мацьків

ЯК НАРОДЖУЄТЬСЯ ГАЗЕТА?

Кожний з нас знає, що газету приносить листонош або кольпортер, її можна купити теж у крамниці, або на розі деяких вулиць за кілька центів. Знаємо також, що людям важко обійтися без газети, так само, як без скибки хліба при сніданні або й без черевиків.

Але не всі знаємо, скільки праці треба вложити, поки газета з'явиться на Божому світі.

Установа, що приготує видання газети називається **редакція**, а люди, що там працюють, — **редактори**. В редакції працює кілька, а часом і кількадесят редакторів. Всі вони мусять покінчити потрібні для цього школи. В редакціях малих газет, що з'являються рідко: раз на тиждень, або раз на місяць, працює менше редакторів. В газетах, що виходять щодня і мають по кількадесят сторінок, мусять працювати багато редакторів.

Кожний з цих редакторів має свою спеціальність. Один слідкує за новинками в місті, другий описує політичні події, інші цікавляться господарською, культурною, спортивною або й іншими ділянками життя і пишуть про це в газеті.

Деколи до газети пишуть посторонні люди, якщо вони мають щось важного та цікавого сказати читачам. Це **дописувачі**.

У визначеній годині всі редактори приносять вже готові статті до головного редактора. Цей, переглянувши все, передає до друкарні. Керівник друкарні роздає окремі статті складачам і вони при допомозі окремих машин, що зветься **ліноטיפи**, складають букву за буквою, слово за словом, рядок за рядком. Скінчивши статтю, відбивають її на папері при допомозі ручної праси та передають знов до редакції.

В редакції ці статті старанно перечитують та вважають, чи не трапилася десь якась помилка. Цю помилку зазначають і складач мусять її виправити; в газеті помилок не повинно бути.

Коли всі статті зложені і виправлені, тоді **метрампаж** ломить газету, тобто він укладає ці статті в залізну раму, але так, щоб читачам було вигідно читати. Часом треба додати кліші знімок або інших ілюстрацій. Це вже його робота. Але ці **кліші** треба вперед зробити в **клішарні**.

Коли всі сторінки уложені у відповідних рамах, їх беруть на друкарську машину та починають друкувати.

У великих газетах, де друкується сотки тисяч примірників, є величезні машини, які друкують дуже скоро. Для таких машин статті, уложені в рамах, відливають в формі валків і тоді вже друкують.

По видрукуванні газета йде до експедиції, де її адресують, пакують і відвозять на пошту. Часом газети розвозять зразу до крамниць та до кольпортерів, це є таких людей, що зараз таки розносять газету по домах. Кольпортери розносять газети скоріше, ніж пошта. Щойно тоді газета дістається до рук читачів.

Як з цього бачимо, коло газети працює багато людей. Всі вони виконують свою роботу справно, бо газета мусить вийти на призначену годину.

Сподіємся, що дехто з вас молоді читачі схоче бути редактором або друкарем української газети.



**„ГОТУЙСЬ” — ЦЕ ВАША
Г А З Е Т А !**

Його видає ПЛАСТ для всього
НОВАЦТВА! Тому кожен НО-
ВАК та кожна НОВАЧКА по-
винні ПЕРЕДПЛАЧУВАТИ „ГО-
ТУЙСЯ”.

**СКЛАДАЙТЕ
ЯКНАЙШВИДШЕ**

передплату на рік 1968, на ру-
ки Вашого Братчика чи Вашої
Сестрички!

Річна передплата на „Готуйсь”
в Америці та Канаді — 3 доляри.



Слова Ніни Мудрик-Мриц
Мелодія Оксани Тарнавської

О С І Н Ї

Музична партитура з трьох рядків нот і українськими підписами:

Пе ме-хі йшла ти-ха о-сінь край рі-ллі,
край рі-ллі, срі-бні ни-точ-ки ли-ши-ла на стерні
на стерні.

По межі йшла тиха осінь
По ріллі. (2 рази)

Стала яблучка на гілці
Рум'янить. (2 рази)

Срібні ниточки лишила
На стерні. (2 рази)

Пшла осінь погуляти
В темний ліс. (2 рази)

Прийшла осінь у садочок
Відпочить. (2 рази)

Стало листя золотіти
У беріз. (2 рази).

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге моє Новацтво!

Ви знаєте, що я саме тепер роблю? Ану, вгадайте! Стою перед дзеркалом та чепурюся. Так, щоб Ви знали! Вже вичистила

щіточкою весь козушок на собі, вусики трохи підстригла, щоб не були задовгі. А тепер примірюю капелюшки: то червоний, то жов-

тий, то зелений. В котрому мені буде краще?

Певно цікаво Вам буде, чого це я, така поважна мишка — нараз починаю так чепуритися? А того, що йде великий, святковий час — наближається Другий Двомісячник Української Дитячої Книжки. Ви знаєте, що це таке? Ну, коли Ви читали „Готуйся” вже минулого року, то мусите знати! Я ось тільки коротенько поясню тим, хто ще не був у новацтві минулого року.

Отже, бачите, є таке Об'єднання, що до нього належать всі наші українські письменники та малюрі, які пишуть та малюють для дітей. Називається воно **Об'єднання Працівників Дитячої Літератури**, або скорочено: ОПДЛ. Та це Об'єднання не лиш пише, малює та видає книжечки для Вас. Воно ще й хоче, щоб Ваші Батьки ці книжечки купували, а Ви читали їх! Бо книжка, що її не читають, неначе сир, що його ніхто не їсть. Хоч який він смачний, та ніхто про це не знає!

Отже ми — разом, я — Мишка Гризикнижка та ОПДЛ, знаємо, що багато з Вас читає і радо читає. Багато з Вас позичає що тижня книжечки у новацькій, чи то в шкільній бібліотеці. А дома маєте теж багато своїх власних українських книжок — свою власну бібліотечку. Та на жаль, мушу Вам сказати, знаємо ми і те, що для багато дітей, часом навіть і для новаків, книж-

ка — щось таке ніби для мене, мишки — кіт: щоб лиш якнайдалі втекти від нього! То значить, втекти від неї — від книжки!

А щоб і ці діти навчилися, що добрим новакам, а взагалі розумним дітям слід книжку читати,



Сестричка редакторка „Готуйся” відвідала Станицю в Йонкерсі з нагоди Свята Книжки цієї весни. На світлинах: вгорі — сестричка розказує пластунам про книжки. Погляньте, як гарно прикрашена їх домівка!

Внизу — новаки „Ведмедики” зі своїм братчиком відіграють сценку: „Хляп стає до змагу в читанні книжок”.

на те влаштуємо у листопаді та грудні цей Двомісячник Книжки.

Що ж буде тоді діятися? О, багато чого! Там, де ще немає пригнізді чи в Станиці бібліотеки — там вона постане. Як? А дуже просто: Ви самі, з Вашими сестричками чи братчиками влаштуєте таке „Свято книжки”, запросите на нього всіх Батьків та знайомих, зберете гроші за вступу, а за ці гроші замовите перші книжечки до своєї бібліотеки. Замовляти можете хоч би і в мене — в Мишки-Гризикнижки. Я напевно пришлю Вам саме такі книжечки, що Вам усім подобаються та допоможуть здобувати новацькі вмiлості й проби.

А коли вже є у Вас бібліотека, теж не завадить доповнити її новими книжечками, бо нові книжки появляються весь час!

Отже, як-не-як, а „Свято книжки” влаштувати треба! Тільки треба його дуже старанно приготувати, щоб з цього свята всі справді навчилися, як читати й любити книжку. Тільки як це зробити?

Звичайнісінько! Нехай Ваші сестрички чи братчики напишуть до мене. Я пришлю їм потрібні сценки, віршики, та взагалі всі матеріали, як це старші називають, та подам вказівки, що й як треба робити. Коли це Свято у Вас вдасться, „Готуйсь” радо помістить Ваші дописи про нього та ще й світлини.

Ой, ще одно трохи не забула Вам сказати! Впродовж цього Двомісячника можна теж буде пересилати датки на книжечки для дітей, що самі не змогли б їх собі купити. Бо Ви знаєте, що так багато українських дітей в різних країнах читали б книжечки, та ще як радо, але нізачо їх купити. Коли ж Ви пішлете до ОПДЛ Ваш даток, то ОПДЛ вишле за ці гроші книжки бідним дітям, а ці діти Вам подякують гарним листом!

Пождіть, чи це Вам чогось не нагадує? Та це, що Ви зробите, буде новацький добрий вчинок! І саме такий добрий вчинок Ви зробите, коли даєте даток на книжечки бідним дітям.

Ну, тепер вже знаєте все! О ні! Ще хочу Вам пригадати, що недалеко вже до кінця року і час складати передплати на „Готуйся” на новий, 1968 рік!

Ось, тепер вже справді все! Тепер можу знов примірювати свої капелюшки! Мабуть у червоному мені найкраще! Чи може в зеленому?

Сама не знаю —

Ваша Мишка





Мал. Христя Хитра

МАНДРІВКА ДОВКРУГИ СВІТУ

(Продовження)

На подвір'ї та в хаті наших господарів було дуже затишно та мило. Хоч подвір'я невелике, то тут і різні квіти і розкішна японська вишня, і навіть малесенький басейн, а в ньому золоті рибки.

А в хаті нема дверей, тільки розсуваються стіни, зроблені з рижового паперу. Жовтаве світло з надвору пробивається крізь ці паперові стіни. Долівка вистелена м'якими матами-рогожами. Тут так чистенько, що нікому не прийшло б на думку ходити в мештах. Всю обуву залишається біля хати під східцями, а по хаті ходиться у скарпитках. На підлозі теж і сидиться, бо в цій родині придержуються давніх звичаїв і крісел немає. А їдять усі з низького столика, виробленого з вибагливого блискучого ляку. Спершу було нам дуже не вигідно так клячати-сидіти на підлозі. Ой, як нам терпли ноги! Але згодом ми вже трохи привикли, хоч всетаки ще не можемо сидіти так спокійно годинами, як Марі.

Родина Марі почитає пророка Будду. Тому в їх вітальні стоїть немов маленький престолік, а на ньому невеличка статуя цього славного й великого чоловіка. Щоранку Марі або її мати прикрашують престіл свіжими квітами.

В Японії теж багато християн та людей інших вір, одначе найбільше буддистів.

В Токіо чудові святині, прекрасні палати, де живе імператор зі своєю ріднею. Але мабуть найкращі такі городи й парки. Тепер весна і все тут у розквіті. Ми бачили дивовижні дерева з покрученими гілками та корінням, що вилося по поверхні землі, мов гадюка. А якже Вам описати красу японських вишень, що саме тепер зама-

їли своїм квітом все довкруги? Через парк пливають веселі потічки, а над ними ростуть фіялки та інші квіти. Понад тими потоками казково-чарівні мостики.

— Ми немов у казці! — не могла налюбуватися цією красою Оленка. А що нас найбільше вразило, то незвичайний порядок та чистота. Ось граються діти. Вони пускають під вітер великого розмальованого паперового „орла”. Але навіть у своїй веселій грі вони вважають, щоб не пошкодити квітів, щоб не засмітити папірцями з шоколяди трави біля стежки.

— Ось Кікусабуро, мій свояк! — зраділа Марі та прикликала його до нас. Це був стрункий хлопець з дуже чорним волоссям, скісними очима та такою привітною усмішкою, що, здавалося, сягала вона від вуха до вуха. Кікусабуро прибіг до нас, держачи в руках великого орла, розмальованого у страшних зміїв.

Марі познайомила нас з ним, а він багато разів поклонився нам у пояс. Тут усі так глибоко кланяються на привітання і на прощання. Признаюся, що Оленка і я вже теж набули цю звичку. Вона справді якась „заразлива”.

Кікусабуро розказав нам, що він з товаришами саме вправляється у кермуванні орлами в повітрі. Бо за три дні „день хлопця”. Тоді відбудуться великі змагання в пусканні орлів — і до цього вони вже здавна підготовляються.

Ввічливий хлопчина вагався хвилинку, а тоді сказав:

— А чому б тобі, Ромку, не здобути орла та не поспробувати собі щастя? А що, якби ти так станув до змагань з нами?!

— Я радо зробив би це, — відповів я, — однак я ще ніколи не майстрував такого великого орла, як твій. Ті, що ми їх пускали в новацькому таборі, були куди менші. Годі мені виступати на ваших змаганнях з таким маленьким орлом. Тому радше я буду приглядатися, як ви пускатимете своїх.

— А я щось знаю! — вигукнула нараз Марі. — Мій батько вмів робити орлів. Коли був малим хлопцем, діставав не раз нагороди і за найкращих орлів і за зручність у пусканні їх. Він певно допоможе тобі та ще навчить, як орудувати таким великим орлом. Ходім мерщій додому та попросім його!

Так ми і зробили.

(Далі буде)





Новачка Мона-Христя Снелик з Лос Анджелес в Каліфорнії, аж над Спокійним Океаном (Пацифіком) описує нам свою першу новацьку прогулянку. Ця прогулянка перша тому, що там тільки недавно постала Пластова Станиця і почало працювати новацтво. Мона назвала цей свій допис „репортаж”, бо так називається опис якоїсь події, признаний до газети.

Наша прогулянка (Репортаж)

Дня 29 та 30 липня 1967 р. відбулася дводенна прогулянка пластунок та пластунів Станиці

Лос Анджелес. Таборування було на „Таборових Площах Свіцера” в Каліфорнійському Державному Лісі. Після збірки під церквою в суботу, год. 7.45 ранком, група пластунів виїхала автоматами до парку, 50 миль від міста. Недалеко табору була річка, де всі могли купатися.

Юначки й юнаки мали теренові вправи під проводом сестрички Нусі, братчика Віталія та друга кошового Дмитрова. Новачки дбали про порядок у таборі і одержали від братчика станичного нагороду — прапорець чистоти.

Ватра — це була найкраща частина прогулянки. Було дуже весело. Ми співали пісень та жартували. Прогулянка пройшла з успіхом і ми всі, вдоволені та щасливі, повернулися додому.

Подала новачка Мона Снелик

ОДНОДНІВКА ТАБОРУ НОВАЧОК „ГАЇ ШУМЛЯТЬ”

Новачки назвали цю свою одnodнівку „Срібliste павутиння”. Редагували її сестрички **Ксеня, Мирося й Людмила**. Подаємо декілька уривків з одnodнівки:

Сестричка командантка пояснює назву одnodнівки:

У павутинні перехресних барв шумить чарівний гай і в’яже казку, що переплітається срібlistими нитками, а серед них блистить нитка любови до Бога й України, зв’язана ниткою помочі, переплетена ниткою послуху. Летить

силою вітру зі шумом розлогих трав, зі струєю потічка. Обкручується навкруги дерев, зав’язуючи вузол новацької дружби. І летить з ним у рідний край, у гори, де добрий карпатський гай залишився на сторожі рідної землі. Павутиння летить на Підлюте і мережами встеляє дорогу. Нитки цієї ніхто не в силі розірвати, бо сплетена вона бажанням, тугою й любов’ю до далекої, поневоленої Батьківщини.

Марта Зслик
з роя „Зозулині черевички”

ГОРДІ КВІТИ

Був собі маленький метелик, що не мав хатки. Він полетів спитати квіток, чи може з ними мешкати. Залетів він у город і побачив гарну рожу. Метелик спитав:

— Пані Роже, чи можу з вами жити?

Рожа відповіла:

— Чи не бачиш, яка я гарна? Я — королева квітів. Іди геть від мене!

Метелик полетів далі і побачив соняшника. Спитав соняшника:

— Пане Соняшнику, ви такі гарні. Чи можу приміститися по-між вашими пелюстками?

Соняшник подивився на метелика та сказав:

— До мене бджілки прилітають! Ти їх відстрашив би!

Полетів метелик далі і побачив лілею. Прилетів до неї і сказав:

— Ви такі гарні! Чи можу залишитись біля вас?

А лілея відповіла злобно:

— Ти не можеш жити біля мене, бо забрудити мене. А я така гарна й біла!

Відний метелик полетів далі, втомлений та сумний. Летів, летів, аж побачив мака. Швидко сів на квітку та спитав:

— Чудова, червона квітко, чи я можу тут залишитися?

Мак відповів:

— Не хочу тебе! Геть від мене! Метелик сказав собі: — Тут у городі нема більше квіток. Я полечу в ліс та попрошу квіток, що там цвітуть.

Полетів метелик у ліс. Там побачив фіялку. Сів на неї та спитав:

— Чи можу жити з тобою, гарна квітко?

Фіялка послухала і змилосярдилася над метеликом. Сказала:

— Добре, метелику, ти можеш жити зі мною!

Уляна Бачинська

БЕРІЗКИ

Берізки пахучі, зелені,

Білу кору мають.

Вони дуже високі і все, все

[знають.

Їх дуже прославляють, бо

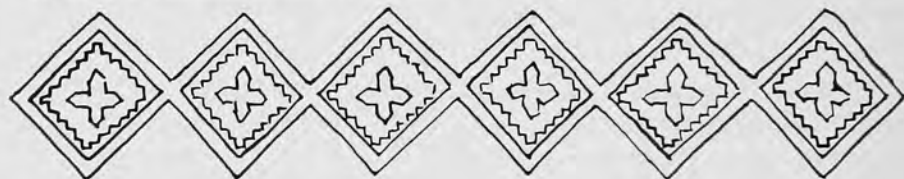
Їх кору у вогниках вживають,

І вогники дуже гарно палають.





Привіт з табору новачок „З далеких доріг” у Грефтоні, Канада.



„ЗОЛОТІ ВОРОТА”

Так називався табір новачок на Новому Соколі біля Боффало. Кожне з Вас знає, що Золоті Ворота, це була брама в оборонних мурах нашої столиці Києва. Називали їх „золоті” бо над ними, на мурах, стояла церковця з золоченими банями. Побудував ці ворота наш князь Ярослав Мудрий у ті часи, коли Русь-Україна була найсильніша та найславніша в усьому світі.

Новачки табору „Золоті Воро-

та” видали свою газетку-однорівню цієї самої назви. Під проводом своєї сестрички Оленки Пігуляк вони, в ланці „редакторки” підготовлялися до вмілости редакторки. Туди належали такі новачки: Надя Бабюк, Ляриса Дем’яненко, Катруся Долішня, Аніта Казанівська, Люба Кобрин, Христя Кушнір, Таня Лаба, Христя Перейма, Соня Прокопець.

Містиму тут деякі дописи з цієї газетки:

Лист до України

Дорога Україно!

Я дуже Вас люблю — зелене поле, високі гори, синє море, жовте збіжжя і великі міста! Це все помагає мені уявити собі цю чудову країну. Коли я виросту велика і буду мати гроші, поїду тоді в Україну та побачу її сама. Тепер я тільки можу читати, оглядати світлини та слухати оповідань, як Україна виглядає. Я хотіла б бачити Львів, Київ, а в Києві Золоті Ворота, Святу Софію і Хрещатик. Я пишу цього листа з нашої роївової кривки.

Новачка Катруся Долішня,
рій „Закарпатська Україна”

Яка гарна Україна!

Одна дівчинка називалася Оля. Вона сиділа на сходах і думала: — Ой, я дуже хочу побачити

Україну! Мама каже, що Україна дуже гарна. Я вірю Мамі, але я ще ніколи не бачила України. Я дуже хочу поїхати в Україну!

Оля встала і пішла в хату. Того вечора вона сиділа дуже тихенько при вечері. Тато спитав її:

— Олю, чому ти весь час сидиш так тихо і не говориш нічого?

Оля спитала в відповідь:

— Тату, чи я можу поїхати в Україну? Я хочу побачити, чи там так гарно, як Мама казала?

Тато відповів:

— Я вже говорив з Мамою і ми рішили, що Ти поїдеш на другий тиждень в Україну.

Ой, як Оля зраділа! Вона скакала і скакала по цілій кухні і була дуже весела. На другий тиждень Оля їхала разом з Мамою літаком в Україну.



Костюмова забава-маскарада, що її влаштувала Пластова Група в Вашингтоні цієї зими, стараннями сестрички Терені Бень.

Коли заїхали до Києва, Оля подумала собі: — Це місто таке велике й рухливе, як Нью Йорк! Оля оглянула Золоті Ворота, що з них залишилися сьогодні тільки руїни. Пішла теж до Дніпра і набрала трошки води з нього, щоб завести додому. Вона відві-

дала ще багато інших славних міст, а тоді був уже час повертатися додому. Відлітаючи, Оля сказала:

— Україна — найкращий край!

Новачка **Сося Проконець**
рій „Кубанщина”

ЛИСТУВАННЯ З АВТОРКОЮ КНИЖЕЧКИ „ТРИ ПРАВДИ”

На заклик Мишки-Гризикнижки кількоро новаків написало листи до Бабусі **Катерини Перелісної**, про її нову книжечку „Три правди”. Тут передруковуємо два з цих листів, від новачки з Філядельфії та новака з Нью Йорку:

Дорогий „Готуйся”!

Я Тобі дуже дякую за ту гарну книжку, яку Ви мені прислали за добрі розгадки до „Готуйсь”. Книжка „Три правди”, мені дуже подобалася, бо вона цікава й трохи розкажує про історію України. Мені дуже подобаються малюнки в цій книжці, бо вони є виразні й старанно намальовані і показують точно, про що щойно читалося в книжці. Ця книжка нас вчить: що наша хата найліпша в світі; щоб ворогові правди не казати; і що не нам належить наша кров, а всьому народові, він господар нашої крові.

Я тепер є на вакаціях над морем у Вайлдвуді, а за два дні їду з мосю сестрою Одаркою на пластовий табір „Батурин” до Канади.

До побачення на вакаціях!

Твоя читачка, новачка **Наталка Турченко**

Високоповажана Пані!

Я прочитав Вашу казку „Три правди” і вона мені дуже подобалася. Мені подобалися ті три пригоди, яких ті два княженки зазнали. Найбільше мені подобалася третя пригода, як два княженки визволили людей з татарської неволі. Казка вчить нас що: нема в світі хати кращої за рідну. Хоч які муки терпи, а ворогові правди не кажи. Не нам належить кров, а всьому народові. Він господар нашої крові. Ціла книжка була дуже гарна й цікава.

Щиро здоровлю Вас!

Олесь Кузишин

Пані Перелісна, врадувана цими листами, відписала новакам, а теж написала листа до . . . Мишки-Гризикнижки:

Дорога Мишка-Гризикнижко!

Я дуже рада, що тобі сподобалась моя казка „Три правди”. Ти так гарно написала про це в журналіку „Готуйсь”, що, мабуть, всі українські новаки та новачки придбають ту книжечку, щоб її прочитати. Дякую тобі і за те, що ти й адресу мою подала, бо я вже маю кілька листів від наших дітей — від **Олеся Кузишина**, від **Наталки Турченко**, від **Лесі Скрипки**, від **Миколи Кулика**. А мені, старенькій, це дуже приємно. От читаю ті листи і згадую, як і я колись малою була і любила казки слухати, що їх нам бабуся розповідала, і книжечки любила читати і свою бібліотечку мала. І хоч тоді українських книжок не вільно було друкувати, та все ж я мала і „Кобзаря”, і „Оповідання” Марка Вовчка, і „Орися” П. Куліша і оповідання Квітки-Основ'яненка, і журналік для дітей. Багато з тих книжок я за свої „власні” гроші купувала — от не з'їм якийсь раз шоколядку, а на книжку кілька копійок у свою „свинку” кину. Як то гарно, коли свої книжечки є; коли схотів, тоді й почитав, а як почитав, то про щось дізнався . . . От я і думаю собі тепер: не кожна дитина має бабусю, щоб їй українські казки розповідала, то буду я вже за бабусю, писатиму казки, а діти хай тільки читають. Скажи їм, Мишко, про це. Бо не тільки своя хата найкраща, а **найкраща в світі і своя рідна мова**.

Бувай здорова, дорога Мишко, і гризи книжки обережно, щоб не попсувати їх.

Твоя **Катерина Перелісна**

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

КВІТЕНЬ, ч. 4 (125)

РЕКОРД

Ім'я українського князя — **СВЯТОСЛАВ**

Великий водозбір — **МОРЕ**
Має кожен дім — **КОМИН**

Назва озера в Карпатах — **ШИБЕНЕ**

Рід збіжжя — **ЯЧМІНЬ**

Ученик Христа — **АПОСТОЛ**

Букви на кінці слів дають назву свята: **ВЕЛИКДЕНЬ**.

Мешканці Африки — **МУРИНИ**

Торба до ношення стріл — **САГАЙДАК**

ХТО ЦЕЙ НОВАК? ОТРОК
ХТО ЦЯ НОВАЧКА? ЮНЕ

Найвищий осяг у змаганні —

ОРЛЯ

Опис образків:

Новачка Таїса Галібей написала до образків про Тарасика таке оповідання:

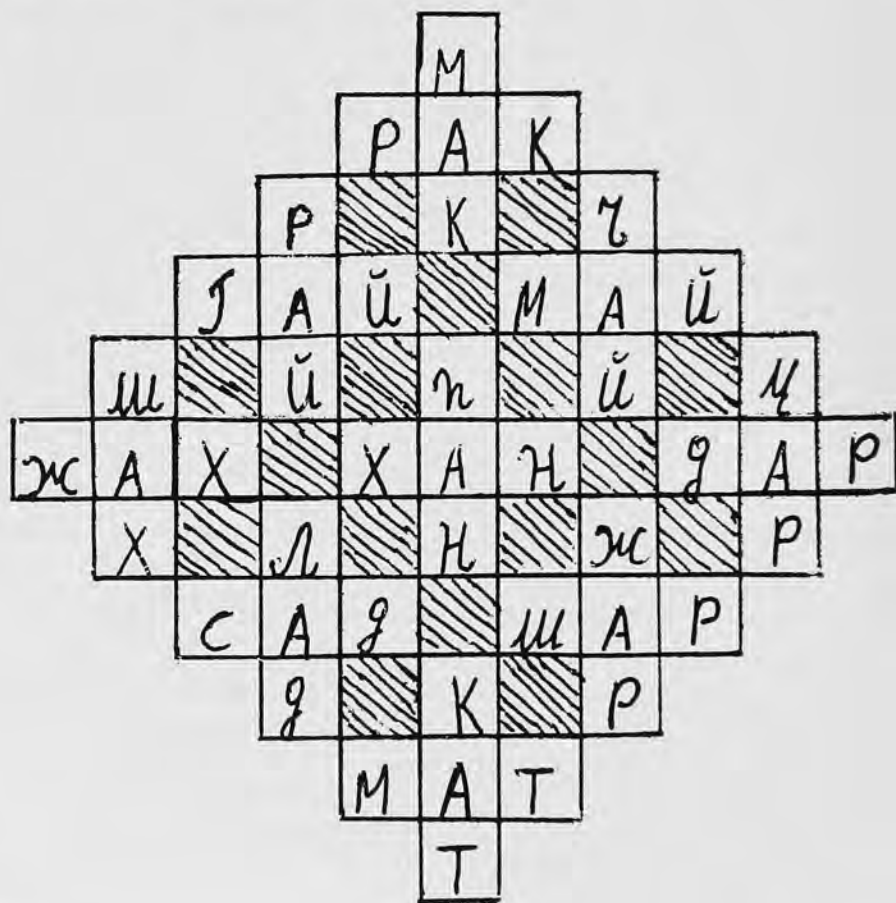
Тарасик подивився на календар і побачив, що вже кінчається березень. Приходить весна і треба все упорядкувати та прикрасити. Він взяв відро, щітку і драбину і вийшов у садок. Він приставив драбину до дерева і поліз аж до місця, де була хатка для

пташок. Цю хатку він обмив і причепував. Коли пташки прилетять, зроблять собі гніздечко в чистій хатці.

ТРАВЕНЬ, ч. 5 (126)

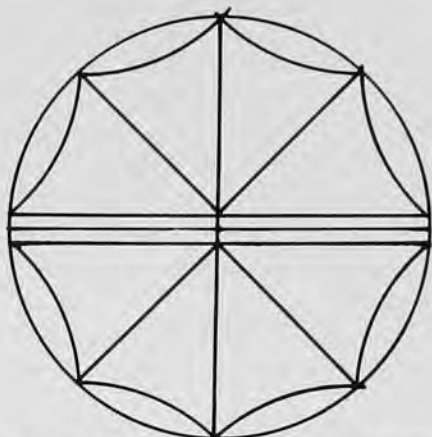
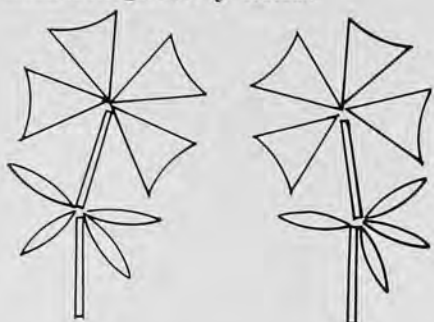
Хрестиківка на букву „А”

Її можна було дуже різно розгадати. Ось тут подаємо добру розгадку, що її прислав нам **Нестор Кропельницький** з Аргентини.



Дві квітки

Так виглядали дві квітки,
складені разом у коло:



Слова в реченнях: (це імена новаків та новачок, які їдуть цього року в табір).

У лісі мені не було ЛЯчно.
(Оля)

Моя МаМА РУСЯва, і в мене русяве волосся. (Маруся)

При дорозІ ГОРіла сосна. (Ігор)

Новак НАДЯгнув куртку поверх однострою. (Надя)

Туман яРОМ КОтитьсяся. (Ромко)

Братчик записав новакоВІ РАЗом уже три хрестики. (Віра)

Мене піСЛАВ КОмандант на стійку. (Славко)

ЯкіР КОрабля зламався і корабель не міг причалити. (Ірко).

ЧЕРВЕНЬ, ч. 6 (127):

Котрий вуж ковтнув

крілика?



Це бачите на образку:

Де сховалися звірі?

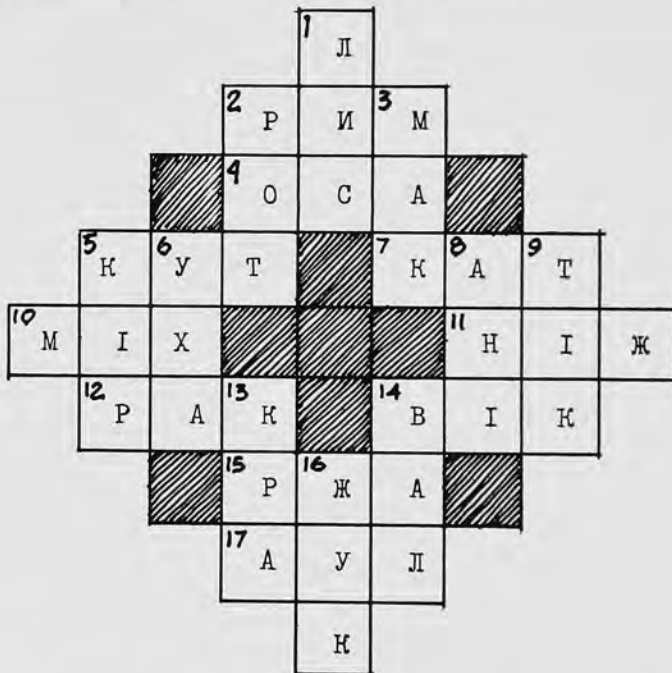
Де вони поховалися, знайдіть самі на образку в „Готуйсь” з червня цього року, а тут подаємо, які це були звірі:

Зайчик
Ведмідь

Дикий кіт
Мишка
Олень
Білка
Скунс
Дятель
Горобчик

Хрестиківка

Ось тут бачите її, вже розгадану:



Добрі розгадки прислали:

Мона Христя Снилук з Лос Анджелес, Уляна Бачинська з Філядельфії, Оксана Винницька з Торонто, Тася, Христя і Данилко

Галібеї з Норвоку, Нестор Атаманюк і Нестор Кропельницький з Аргентини, Марта Сабара з Вінніпегу, Канада. Всі вони дістануть в нагороду гарні книжечки.



Мал. братчик Ірко

ЗАГАДКИ ПРО ПРИРОДУ

Ми знаємо, що вся городина, що її так смачно й здорово їсти, виростає у городі на грядках. Про неї склали багато загадок — ану, відгадайте, про котру городину в котрій говориться!

Зелена — а не трава, жовта — а не віск, тверда — але не кість.

Листята, головата, стоїть на одній нозі, сто сорочок на ній.

А це знов загадки про овочі й квіти:

Червоній колір, винний смак, камінне серце.

Очі золотії, ще й біляві вії.

В цих знов загадках пізнаєте легко різні живі сотворіння:

Нічю гуляє, вдень спочиває.
Маленьке, худеньке, над нами
[літає,

Із нас червону кровцю випиває.
Не птиця, а з крилами.

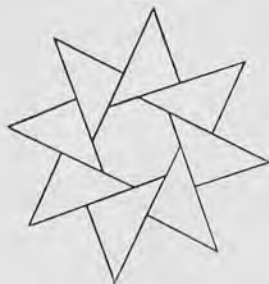
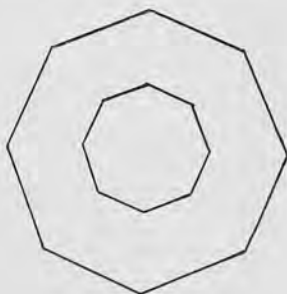
Не дід, а з бородою, не корова,
а дає молоко.

Котиться клубочок зовсім без
[ниточок,

Замість ниточок — триста
[голочок.

ЯК СКЛАСТИ ЗІРКУ?

Перерисуйте на тонкий картон або грубий папір цей восьмикутник, що на рисунку, та витніть його. В середині витніть отвір теж у формі правильного восьмикутника. Відтак цю фігуру треба розтяти на вісім рівних трикутників і, перекладаючи їх, скласти з них восьмираменну зірку, яка матиме теж восьмикутний отвір, таку, як на образку.



ТОТЕМ РОЯ АБО ГНІЗДА З КВІТКОВОЮ НАЗВОЮ



ⓐ ВИЯТИ
ДВА ОВРИСИ
КВІТКИ
З ТВЕРДОГО
КАРТОНУ



ⓑ ЗІГНУТИ
ДРІТ У
ВКАЗАНУ
ФОРМУ



ЗІШИТИ
ПОСТАВИТИ
ДРІТ ⓑ ПОМІЖ
ДВІ КВІТКИ
ⓐ і ЗІШИТИ
КРУГОМ



① НАКЛЕЇТИ ПАПІР
НА ВСЮ ПЛОЩУ
КВІТКИ ЗАКРИВАЮЧИ
ШВИ. ПОМАЛЮВАТИ
КВІТКУ ФАРБАМИ

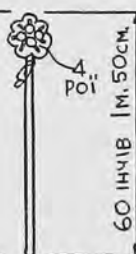
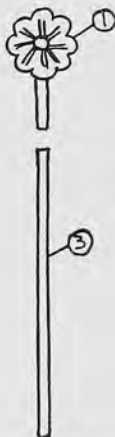


② ПЕРСТЕНЬ - ВУЗЬКИЙ
ПАСОЧОК ПОЛОТНА АБО
ФІЛЬЦУ З ВИШИВКОЮ
ШНУРОЧКИ, ЩОБ ЗВ'ЯЗУВАТИ
РАЗОМ, ОБКРУТИТИ ВШИ
КРУГОМ
ДЕРЖАКА. ЗАМІСТЬ ШНУРОЧКІВ
МОЖНА ПРИШИТИ ЗАТРАСКИ



ⓐа ДЕРЖАК
З ЧОТИРЬОХ
ПРУТИКІВ

ⓐб ДЕРЖАК
З ОДНОГО
ПРУТА



60 INCHES
ГНІЗДОВИЙ ТОТЕМ

